

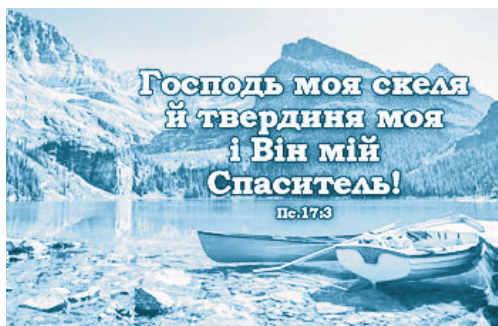
НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 8(112)
01.09.2022 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

НАЙНАДІЙНІШИЙ ПРИХИСТОК

**«Почуй, Боже, голос мій, коли
скаржуся! Від страху ворога
захисти життя моє! Захисти мене від
тайної змови злочинців, від збіговиська
тих, що творять беззаконня!**

**Вони вигостили, як меча, язик свій,
приготовили, як стрілу, гірке слово,
щоб із закутка стріляти на безвинного;
непомітно стріляють на нього і
не бояться.**

**Додають собі охоти до злого;
радіяться, як таємно заставити сіті;
вони кажуть: «Хто бачитиме їх?»**

**Видумують лиходійства. Вони
приготували, що задумали;
заховали тайну глибоко в серці.**

**Але ж Бог вистрілить в них; і за
стрілою побачать вони рани свої.**

**І язик їх зробить заколот між
ними; хто погляне на них, то похи-
тає головою.**

**І побояться люди, і звістять про
діла Божі, пізнають діло рук Його!**

**Праведний радітиме в Господі і буде
вповати на Нього, і будуть хвалитися
всі праві серцем!» (Пс. 64).**

Слова цього Псалма, який був написаний Ізраїльським царем Давидом приблизно у IX-X ст. до н.е., як ніколи близькі та зрозумілі кожному з нас. Автор просить Бога в молитві захистити його від планів та обману ворогів. Цар Давид твердо вірив у істинного Бога і завжди старався виконувати Його волю, чого б це йому не коштувало. Дуже багато переслідувань він зазнав від свого попередника - царя Саула та інших ворогів, але при цьому не озлоблювався і не мстив за себе, хоча мав на це повне право. Тому він не підняв руки на царя як на помазаника Божого, що без причини переслідував його, аби знищити, а всю надію покладав на Бога, і Господь визволяв його від усіх ворогів. У духовній боротьбі з дияволом ми можемо також молитися цією молитвою до Бога. Нам потрібно молитися про захист не

тільки від сатани, але також і від людей, яких він використовує проти нас. Ми можемо бути впевнені, що Бог рятуватиме нас у боротьбі. Близько половини псалмів містять молитви віри в час лиха. Жодна інша книга Біблії так повно не розкриває усі людські переживання та прохання Бога про захист життя і допомогу у часи небезпеки.

Під час війни тимчасовим прихистком для біженців стали території, де немає бойових дій, а також сусідні країни. Під час голоду чи стихійного лиха людина також може тимчасово мігрувати до благополучних територій. Але де ми можемо сховатися від хвороб, від людського зла, від біди та горя? Слово Боже каже, що найнадійніший прихисток у часи біди – це наш Господь. Бог не обіцяє християнину безпроблемного життя, але Він гарантує кожній людині, яка за ним послідувала, Своєю присутністю у складних обставинах: *«І ось Я з вами по всі дні до кінця віку.» (Мт. 28:20).*

Яскравим прикладом, який показує Божу присутність у незгодах, є історія про бурю на морі, яка спіткала апостолів. Вона описана в 4 розділі Євангелія від Марка. Одного вечора Ісус звелів апостолам увійти до човна і плисти на інший бік Галілейського моря. Невдовзі знялася велика буря, хвилі заливали човен так, що він почав тонути. Учні дуже злякалися, а Ісус тим часом спав на кормі. Тоді вони збудили Господа й стали казати: *«Чи Тобі байдуже, що ми гинемо?».* *«І вставши, пригрозив вітрові та сказав до моря: «Мовчи, перестань!» - І стих вітер, і настала велика тиша. І сказав Він до них: «Чого ви такі полхливі? Чому нема у вас віри?» (Мр. 4:39-40).* Побачивши таке чудо, учні ще більше налякалися, та й стали говорити між собою: *«Хто ж це такий, що й вітер, і море Йому підкоряються?».* Дивне запитання, чи не так? Адже Господь являється Творцем не тільки моря і вітру, а й усієї землі. Кому ж має підкорятися все творіння, як не Тому, Хто його створив? Але учні були так налякані бурєю, що від страху забули, Хто пливе із ними у човні. *«Ми гинемо!»*, - казали вони Христу. Але насправді вони не могли загинути, бо з ними у човні перебував Той, Хто являється вічним життям, і тому смерть не мала влади. Так, апостоли пере-

жили страх і відчай, але недовго. Господь не дозволив бурі потопити човен. Подібним чином Бог перебуває з нами і в наших життєвих негараздах та бурях. Тоді, коли нам здається, що смерть дивиться в обличчя, Він приходить на допомогу, наказує вітру стихнути, а дияволу та смерті забратися геть, відступити.

Чому саме Господь є найнадійнішим захистом для людей? Слово Боже навчає, що Бог знає усі таємні задуми лукавого. Йому відомі підступні людські наміри, Він має владу як зруйнувати їх, так і захистити праведних людей від небезпеки. Всі ми розуміємо, що наше життя на землі тимчасове і дуже коротке, але головна цінність його полягає в тому, що відповідно до того, як ми його прожили, буде визначатися наша участь у вічності. Суть Євангельської звістки для усіх людей – це запрошення до вічного життя із Богом. Люди шукають спокою та втіхи, але справжній спокій тільки в Ісусі Христі. Бог через Своє Слово завжди дає людині надію. У Нього немає глухих кутів та безвихідних ситуацій. У такі рамки може ставити людину тільки диявол, ніби вже кінець. Але там, де людський кінець, там Божий початок. Найяскравішим прикладом являється момент закінчення життя людини. Смерть – одне із найважливіших слів, тому що воно означає безповоротний кінець життя. Але насправді для християнина смерть не являється кінцем, а є переходом із тимчасового життя до вічного. Для християн після смерті тільки все починається, бо вони вступають у Божу вічність, де немає сліз, болю, страждань, тривоги, небезпеки. Там, як написано, «все і у всьому Христос».

За своєю природою надія стосується майбутнього часу. Але це не просто якесь невизначене бажання щодо майбутнього. Біблійна надія – це тверда впевненість, яка базується на Божих обітницях. Вона нерозривно пов'язана з твердою вірою, та непохитним упованням на Бога. Автор Псалмів, який багато разів переживав Боже втручання у своєму житті застерігає: *«Не вповайте на князів, на синів людських, бо нема в них спасіння!.. Щасливий той, кому дає поміч Бог Якова, в кого надія на Господа, Бога його!» (Пс. 146:3-5).* Основою твердої надії вірую-

чого є природа Бога, і Його Слова. Бог не змінюється, не передумує, і Його Слово та обітниця також незмінні. Через те надія на Бога «не осоромлює» і не розчаровує, як неодноразово стверджує автор Псалмів:

«Господь – скеля моя і визволення моє; мій Бог – скеля моя, на Нього вповатиму. Він – захист мій і ріг мого спасіння, башта моя висока!» (Пс. 18:2)

«Бог – наша охорона і сила, поміч швидка в нещастях.» (Пс. 46:1)

«На одного Бога покладайся, душе моя! Бо на Нього надія моя! Тільки Він є моя Скеля, мій захист, моя висока твердиня – я не захитаюсь! У Бозі моє спасіння і моя слава; сильна моя Скеля, моя пристань – у Бозі! Вповай, народе, на Нього всякий час! Виливайте перед Ним серця ваші!» (Пс. 62:5-8)

Але у стосунках з Богом дуже важливо не обманути самого себе. Слово Боже застерігає, що хто відхилив своє вухо від слухання Закону Божого, того й молитва неприємна Богові. Якщо людина постійно ігнорує Бога, зневажливо ставиться до Його Слова, то вона у такому випадку не може розраховувати, що Бог буде на її стороні. Адже така людина фактично являється противником Бога і накликає на себе Божий гнів, а не благословення. Тому Слово Боже закликає кожну людину примиритися із Своім Творцем через Господа Ісуса Христа. Бог не вимагає від нас чогось надзвичайного, Він говорить, що всі люди згрішили і через те позбавлені слави Божої. Тому стільки бід, нещастя, хвороб, воєн і т.п. у світі. Але вихід є – визнати себе грішним, покаятися перед Богом і покоритися Йому, тобто жити по Слово Божому, по вчення Ісуса Христа. Тоді зло не матиме влади над нами, бо ми знаходимось під Божим покровом, під Його захистом. І Бог для нас буде не грізним Суддею, а Спасителем, нашим Захисником і Батьком, а всі Його обітниця будуть не далекою теорією, а щоденною практикою нашого життя. Нехай благословить нас Господь виконати Його волю!

«І Він судитиме весь світ по правді, і зробить суд над народами по правді. І буде Господь пристанню пригнобленим; великим притулком під час злиднів. І будуть уповати на Тебе, хто знає Ім'я Твоє; бо Ти не залишиш нікого, хто шукає Тебе, Господи.» (Пс. 9:8-10)

Павліна Снівак

НЕ ЛЯКАЙСЯ

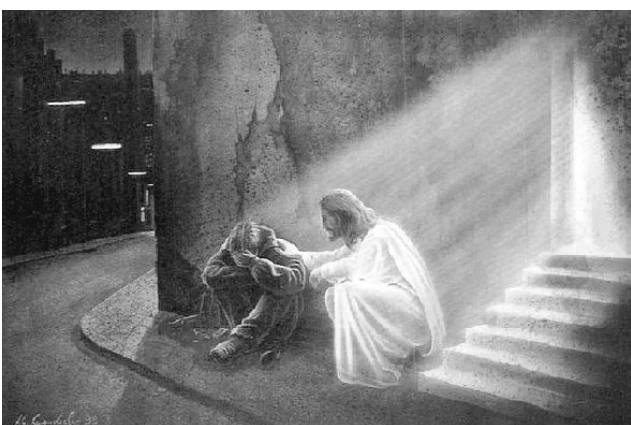
«А Ісус, як почув слово сказане, промовляє до старшини синагоги:

Не лякайся, тільки віруй!». (Мр. 5:36)

Кожна людина легко пройде в кімнаті по одній дошці підлоги; але перекиньте цю дошку через прірву, до-

ЩО ТАКЕ ГРІХ

Сьогодні я хочу поговорити на тему гріха. Є певні стереотипи щодо цього. Нам здається, що людина, яка вкрала щось, вбила когось, взяла хабаря, сказала неправду, то вона скоїла великий гріх. Але коли людина зовсім трошки прибрехала, щось недосказала, не зробила обіцяного, вона виправдовується, що всяке буває, таке життя – ну помилився, не справився з собою. Насправді «гріх» в перекладі з єврейського означає «промах». Це коли ти робиш помилку, йдеш не по тому шляху, коли відхиляєшся від істини. Але є єдине правильне мислення, яке має Господь, бо Він святий, безгрішний і ніколи не помиляється. А що написано про нас? «Бо багато ми всі помиляємось» (Як. 3:2) Як таке може бути? Ми ж з вами віруючі люди, ми повинні бути такими, як хоче Господь, але написано – всі ми багато помиляємось. І якщо подивитись на своє життя – то це так і є: всі ми багато помиляємось, робимо промахи. І це Бог називає гріхом.

Згадаємо ритчу про доброго самарянина. Левит і священник йшли в храм, на добре діло, не на погане, на служіння, але вони пройшли мимо чоловіка, який лежав побитий при дорозі. Як ви думаєте – це гріх? Написано: «Отож, хто знає, як чинити добро, та не чинить, – той має гріх» (Як. 4:17). Навіть якщо ти не зробив нічого доброго, хорошого – це вже Бог зараховує тобі за гріх. Ти подумав не те, що треба, не те, що треба сказав – ні, не лихословив, а сказав із зневагою до ближнього, із засудженням, підвищив голос – Бог зараховує нам це як гріх. Написано: «Бо усяка неправда – то гріх» (1 Ів. 5:17). Бог святий, бо Він все робить правильно, у Нього все на своєму місці, Бог не робить помилок. Воля Божа у нашому житті є найкраща. Бога не влаштовує, якщо ми робимо щось не так, аби зробити, це не зараховується за добре діло. Левит і священник могли підійти до побитого чоловіка, помолитися над ним, сказати – хай тебе Бог благословить – і піти далі. Но це не було б добрим ділом, це було б гріхом, бо вони не зробили того, що мали зробити – подати йому допомогу. Якщо ви на своїй роботі відноситесь до діла недбало, робите його «аби як» – за це Бог теж з нас питає. Всі проблеми, які ми самі собі створюємо, вони теж є цими самими промахами, помилками, які ми іноді самі не визнаємо за гріхи і тому дуже легко можемо звинувачувати когось, кого самі вважаємо грішником, тому що те, що він робить, в наших очах є гріхом. І ми сміливо засуджуємо цю людину, не дивлячись на себе. А порівнюючи себе з іншими, кажемо: я кращий за них, бо не роблю того і того. Але коли ми порівнюємо себе з Богом, ми розуміємо, що всі ми є грішниками. Коли пророк Ісаї ввійшов в присутність Божу, він зрозумів, що він грішний. Ми розуміємо, що ми грішні і без Бога не можемо нічого з цим зробити.

Ісус любить грішників, бо гріх – це є певний досвід нашого життя. Людина, яка помиляється, ще має можливість набутися певний досвід. Не треба падати на землю, склавши руки, і вважати, що «я вже такий гріш-

дайте до неї ще дві або три, і та сама людина вже не ризикне пройти по дошці, а якщо і піде, то впаде і загине. В чому тут таємниця? В присутності та відсутності віри у себе та свої сили. Якщо цієї віри немає, усяке найпростіше та легке діло валиться у нас із рук.

До Ісуса Христа підходить Яір, начальник синагоги, та просить зцілити його єдину доньку, що вмирає. Скорботний батько впав до ніг Ісуса і просить від усього серця про милість, просить увійти в його дім. Христос іде на заклик, але на шляху Його затримує народ, затримує хвора кровотечею жінка, яка з гарячою вірою безмовно тільки торкнулася Його одягу і отримала зцілення.

Уявіть собі, як нестерпна була для Яіра ця затримка на шляху Ісуса Христа, як він чекав, щоб скоріш прийшов до його оселі Спаситель! В цей час він чує звістку: «померла твоя донька, не турбуй Вчителя». І ось, коли віра Яіра, незважаючи на чудо зцілення жінки, яке щойно сталося, захиталась, над ним лунає підбадьорююче слово Господа: «не лякайся, тільки віруй, і спасена буде». А жінці у відповідь на її розповідь про те, як виправдалась і виконалась її віра, Ісус сказав слово похвали і розради: «Твоя віра, о дочко, спасла тебе; іди з миром, і здоровою будь від своєї недуги!» (Мар. 5:34)

Друзі, як часто спокуси можуть похитнути нашу віру! Як часто при вигляді перепон, невдач, неочікуваних протидій

ний і нікому не потрібний, я нічого не можу, мене Бог не любить і я не спасений». Цього робити не потрібно, бо кожна помилка у нашому житті – це певний досвід і ще один крок на шляху до Господа. Бог нас навчає цими кроками. Він допускає ці можливості, щоб ми навчилися, Він не хоче нас грубо «обрізати», як написано в законі – це можна, а це не можна, ти згрішив, і тобі немає місця в церкві, геть звідси. Цим ми можемо відштовхнути людей, які вперше приходять до церкви, відштовхнути наших дітей, самі можемо стати фарисеями. Християнин – це та людина, яку Господь врозумляє з часом, все приходить з набуттям власного досвіду. Коли ми говоримо, проповідуємо Слово Боже – це одне, але коли Господь торкається твого серця – це вже зовсім інше, ти розумієш, про що говориться, бо сам це проходив, відчував, мав певний досвід у своєму житті. Ти розумієш брата чи сестру, тому що це дійсно важко, це нелегкий крок – вирватися звідти, з грішного життя, і ця людина ще досі може бути недосконалою, не дуже високого рівня. А Господь дивиться по-іншому: якщо ця людина вже прийшла в церкву, вона намагається боротися із своєю природою з Божою допомогою у своєму житті – вона уже є переможцем. Нам здається, що вона десь там не дотягує, в задніх рядах, не така, як повинна бути, ми хочемо її поправити за допомогою своїх знань, але насправді ця людина може бути більшим переможцем, ніж ми, бо вона перемагає той гріх, який є для неї дуже важким тягарем. Ми можемо не пити, не палити, і для нас це не проблема, нам це не важко, ми не знаємо, як це – перемагати ці гріхи. Ми не розуміємо людей. Але Бог розуміє. Він бачить серце людини, що в ньому є.

Хочу, щоб ви зрозуміли цю думку, що таке є гріх і що не потрібно засуджувати людей, бо Біблія каже, що насправді ти засуджуєш самого себе, бо всі ми багато помиляємось. У Євангелії від Луки написано: «Наближайтесь до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його.» (Лк. 15:1) Який у нас є вихід з тих проблем, що ми маємо? Наближатись до Ісуса. Вихід тільки один, щоб перемогти гріх, навчитися робити менше помилок, навчитися жити свято, бути такими, як наш Господь – святими у всіх поступках. Це наближатися до Ісуса. А що робили фарисеї та книжники? «Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: «Приймає Він грішників і з ними їсть» (Лк. 15:2). Що роблять фарисеї в церкві? Вони нарікають, вони недовольні, у них немає розуміння свободи, розуміння того, що Бог впливає на людину з часом як Він хоче. Тільки з допомогою Господа людина може отримати звільнення в своєму житті, навчитися і зрозуміти те, що ніхто не може це їй пояснити крім Бога. Тому Ісус казав: ідіть і зробіть їх Моїми учнями. Не намагайтеся їх навчити, як ви це розумієте і вважаєте за правильне, як у вашій церкві робиться. Ісус казав – зробіть Моїми учнями, тобто приведіть їх до Мене, познайомте їх зі Мною. Тоді Дух Божий почне діяти в їхньому серці, і ці люди побачать, як і що їм правильно треба робити, вони почнуть мінятися. І ці грішники і митники випереджують фарисеїв, які відкинули волю Божу, у Боже Царство (Мат. 21:31). Вони знали, що вони грішні, вони шукали Ісуса, а фарисеї вважали себе праведними, кращими і не дивилися на Господа, а дивилися на людей і казали – я кращий!

У посланні апостола Павла до Римлян є таке місце: «Так, мої браття, і ви вмерли для Закону через тіло Христове, щоб належати вам іншому, Воскреслому з мертвих, щоб приносити плід Богові.» (Рим. 7:4). Ми з вами померли для гріха, для Закону, для цього світу і належимо Ісусу Христу. І тільки таким чином ми можемо служити Богові, інакше ніяк! Без Ісуса Христа, без Духа Святого, без Духа Божого, який Він дарує мені, я не можу служити Богові, я не можу перемогти гріх, я не можу бути праведним і святим, якщо в мені не буде жити Христос. Ми повинні це запам'ятати!

ми готові сумніватися в успіху справи, до якої прив'язані та служимо! Нехай лунає для тебе завжди і всюди святе, підбадьорююче слово Євангелії: «не лякайся, тільки віруй!» Ти працюєш, але тебе не розуміють, тобі в усьому заважають, у добрі наміри твої не вірять, і навіть повстають на тебе... Не лякайся, тільки віруй! Не зневірайся, не кидай свого служіння, прийде час – і плоди твоєї праці будуть для тебе винагородою. Не озлоблюйся, не відходь від правди, не вступай в боротьбу зі злом за допомогою зла; працюючи перед Богом і совістю, а не перед людьми, ти вірно прийдеш до самої високої нагороди: до чистої совісті та похвали від Бога.

Коли Бог щось робить, то це назавжди! І Бог хоче, щоб ви знали, що Він хоче зробити дещо всередині вас назавжди.

Нехай тільки це слово пройде в душу, нехай віра стане справжньою, гарячою, старанною, молитовною, і ця віра та молитва поверне силу Божу. І ти скажеш разом з апостолом Павлом: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі.» (Фил. 4:13)

Твої труднощі сьогодні стануть для тебе свідомою школою терпіння та досвідом для підкріплення душі, для здобуття мужності, терпіння та всього того, що прикрашає душу.

І почуєш не тільки слово підбадьорення Господа: «не лякайся, тільки віруй, і спасена будеш», але і слово хвали: «віра твоя врятувала тебе; іди з миром»!

Вячеслав Бойнецький

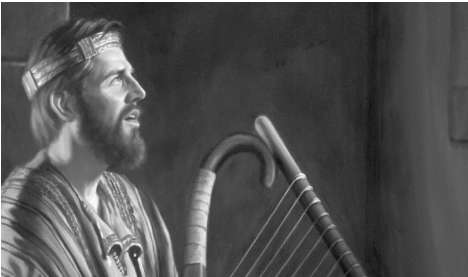
Бог – це Той, Хто робить мене святим, Він безпосередньо впливає на моє життя, на мій стан, на мою душу і робить мене таким, як Він Сам. Церква без Бога не може спасти людину. Я без Бога не можу навчити людину, самостійно привести її, змінити. Це робить Дух Божий, коли людина наближається до Господа. Тільки так вона може змінитися, спастися. І далі в 7 розділі послання до Римлян апостол Павел пише, що заповідь оживила гріх людини, показала його, показала, що людина є грішна, і в той же час заповідь неспроможна спасти людину. І про це говорить Господь, що ми є слабкими і неспроможними самостійно перемогти гріх в своєму житті і стати такими, як Бог. Для цього потрібен Господь. Заповідь не діє, якщо в серці людини немає Бога. Заповідь свята, і праведна, і добра, але якщо Бог не живе у серці людини, то все марно.

Хочу зачитати ще одне місце з Святого Письма: «Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося ісповідання нашого!» (Євр. 4:14). Яке наше ісповідання? Які наші молитви? Якщо ми нарікаємо, ми недовольні, якщо проголошуємо, що ми грішні, ми не можемо, ми не такі? Що виходить з твоїх вуст у повсякденному житті, а не на молитві у церкві перед усіма? Як ти бачиш себе сам? Це і є наше ісповідання. Але, друзі, «...ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать.» (Євр. 4:15,16).

Давайте запитаємо себе – чи можемо ми співчувати людям, які мають слабкості? Чи одразу виникає бажання засудити, вказати на помилки, щоб людині було соромно? Давайте подивимось на самих себе – як ми поведимось, як реагуємо на гріхи інших людей? Як Ісус, який співчував, розуміє нас, бо Він пройшов це, всі спокуси, які ми маємо у своєму житті? Сатана намагався спокусити Його всім, чим тільки можна, але Ісус ніколи не був переможений гріхом, Він завжди мав правильне бачення, Він ніколи не помилявся. І зараз Він хоче нам допомогти не для того, щоб дорікнути нам – дивись, Я зміг, Я пройшов і переміг, ніколи не грішив, а ти...Він розуміє наші недоліки, спокуси та проблеми, розуміє, що ти з цим борешся і хоче допомогти. Тільки Він може це зробити, ти ніколи сам не досягнеш цього. Дай місце Господу, довірися Йому, перебувай в Слові Божому і тоді ти побачиш переміни, як Дух Божий почне міняти твоє серце, твій характер. Тоді Дух Божий почне діяти в тобі і через тебе, і ти станеш сосудом Божим для Божої слави. Тому приступаймо з відвагою до престолу благодаті. Куди нам звертатися по допомогу? До лікарів, до психологів, щоб знайти відповіді, набутися якогось балансу в душі? Деякі люди так і роблять, вони там вирішують свої проблеми, намагаються виправити свої помилки – у людей, які нічого не значать, які не мають мудрості Божої. А ми повинні шукати допомоги тільки у Господа нашого, Ісуса Христа, який став для нас первосвященником. Господь Бог створив нас для Себе, щоб ми були поруч з Ним, стали Його друзями, насолоджувались спілкуванням з Богом. А зараз для людей насолодою стало все, що завгодно, тільки не Бог, Бог – це нудно, немодно, непрестижно. А може, це люди роблять Його таким? Бог – це завжди радісно, це повнота відчуттів. Але зараз ця повнота зникає, і тому нам потрібно наблизятися до Ісуса, згадати, хто ми є без Бога – грішники, але Господь – наша надія, той шлях, яким нам йти, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать. Нехай Бог вас всіх благословить більше шукати Його, перебувати в Ньому, радіти з Ним. Ідіть до Нього, Він Той, Хто навчає!

Костянтин Скобелев
(недільна проповідь)

ПСАЛОМ 138

Слава Богу! Бог позволил нам собраться сегодня. Мы имеем большую свободу. Такой свободы, как у нас, нет нигде, даже сравнительно с Америкой и Европой. Мы можем свободно проповедовать, сеять, любить, посещать. Верующие предыдущих поколений, советского времени, мечтали иметь такую свободу. Но эта свобода имеет ещё и другую сторону. Её можно употребить для того, чего не было в Советском Союзе: разбогатеть, развиваться материально и т. д. И люди заполняют дефицит духовного суетой.

Хочу прочитать псалом 138.

«Начальнику хора. Псалом Давида. 1 Господи! Ты испытал меня и знаешь. – Без этого невозможно. Бывают ситуации, когда твоя вера проходит испытание: действительно ли ты с Богом. Бог говорил Израилю в пустыне «Испытаю и узнаю, что в сердце твоём». Мы знаем, что Исав за похлёбку продал своё первородство. В сравнении с небесами все блага, которые мы имеем в этой жизни – это похлёбка. Для того, чтобы человек отошёл от Бога, сатана готов предложить что угодно, создать любую ситуацию. Почему же Бог допускает такие ситуации, такие испытания? Потому что в этих испытаниях человек выражает свою верность Богу. Без испытаний невозможно. Когда Христос принимал водное крещение в Иордане, был глас с неба: «Сей есть Сын Мой возлюбленный». Потом Иисус удалился в пустыню на 40 дней, где был искушаем сатаной и вышел победителем из этого испытания. И на горе Преображения, когда Господь преобразился, апостолы услышали те же самые слова: «Сей есть Сын Мой возлюбленный». Но было добавлено: «Его слушайте во всём». Потому что Христос прошёл испытание. Любой транспорт – машину, самолёт и т. д. сначала испытывают, потом допускают до работы. Люди, удобные Господу, переплавляются в испытаниях. Это нормально. Для Бога ценно то, когда человек, ходя во плоти, каждый день подтверждает своё хождение перед Богом, как Енох, который триста лет каждый день ходил перед Богом.

2 Ты знаешь, когда я сажусь и когда встаю; – Человеку только кажется, что Бог не видит. Апостол Павел говорит, что Бог допустил такое время, что каждый ходит своим путём, хотя не переставал давать свидетельства о Себе с неба. Дождь, урожайные годы и т. д. Но ныне Господь призывает, чтобы люди искали Бога – не найдут ли Его, хотя Он недалеко от каждого человека. Именно это выразил Давид простыми словами «Ты знаешь, когда я сажусь и когда встаю». Бог знает любое движение твоей мысли, для Него не существует пространства, перед Ним всё обнажено. Давид признавал, что его жизнь настолько связана с Богом, что Он знает про него абсолютно всё.

– Ты разумеешь помышления мои издали. – Бог знает все наши мысли, движение мыслей каждого человека из более чем 7 миллиардов населения Земли. Какое совершенство нашего Господа! Более того – Бог отвечает на наши мысли: Давид только помыслил, а уже помощь идёт. Бог решает все проблемы издали.

3 Иду ли я, отдыхаю ли – Ты окружаешь меня, и все пути мои известны Тебе. – Какая забота! Она даже больше материнской или отцовской! Бог охраняет нас даже когда мы отдыхаем. Он входит во все грани нашей жизни.

4 Еще нет слова на языке моем, – Ты, Господи, уже знаешь его совершенно. – Какой чудный наш Бог! Не зря написано – думай, что говоришь, потому что слова, которые вышли из уст, назад не вернёшь. И поэтому мы дадим отчёт за каждое слово.

5 Сзади и спереди Ты объемишь меня, и полагаешь на мне руку Твою. – Это слова человека, который был очень близок с Богом. Бог хочет, чтобы мы имели с Ним такие же отношения, так же познали его.

6 Дивно для меня ведение [Твое], – высоко, не могу постигнуть его! – Мы и сейчас не можем всё постигнуть. Но для спасения, для близости, для того, чтобы иметь какой-то плод, мы имеем

предостаточно: откровения, Библия, которая даёт ответы на многие вопросы...

7 Куда пойду от Духа Твоего, и от лица Твоего куда убегу? – Дух Божий проникает всё на свете. Он находится в неприступном свете, куда не достигает никакой самолёт, никакая ракета. Эти пространства Бог Сам поставил. Бог выше небес, глубже бездны. Кроме этой бесконечной вселенной есть и другие. Когда царь Соломон построил храм, он сказал: «Земля и небеса небес не вмещают Тебя». Большой, красивый, драгоценный, Богом назначенный храм – он слишком мал, это всего лишь место, где можно прийти помолиться и прославить Его.

8 Взойду ли на небо – Ты там; сойду ли в преисподнюю – и там Ты. – Это пророческие слова. Когда Господь Иисус был в преисподней, и врата ада не одолели Его.

9 Возьму ли крылья зари и переселюсь на край моря, – 10 и там рука Твоя поведет меня, и удержит меня десница Твоя. 11 Скажу ли: «может быть, тьма скроет меня, и свет вокруг меня [сделается] ночью»; 12 но и тьма не затмит от Тебя, и ночь светла, как день: как тьма, так и свет. – От Бога нельзя спрятаться нигде, от Него ничего не сокрыто – ни в глубине, ни на высоте, ни вдали.

13 Ибо Ты устроил внутренности мои и соткал меня во чреве матери моей. 14 Славлю Тебя, потому что я дивно устроен. Дивны дела Твои, и душа моя вполне сознает это. – Давид сознаёт, что эта дивность – от славы Божьей. Не то чтобы я хорош, если я такой – это от Господа, потому что Он такой, Он создал меня.

15 Не сокрыты были от Тебя кости мои, когда я созидаем был в тайне, образуем был во глубине утробы. – Даже во чреве матери Бог работал с ним, творил.

16 Зародыш мой видели очи Твои; в Твоей книге записаны все дни, для меня назначенные, когда ни одного из них еще не было. – Давид осознаёт всю власть Бога, даже будучи царём. Он осознаёт, что Бог дал ему жизнь, определил дни жизни его, поставил его царём и ведёт его.

17 Как возвышенны для меня помышления Твои, Боже, и как велико число их! 18 Стану ли исчислять их, но они многочисленнее песка; когда я пробуждаюсь, я все еще с Тобою. – В каждое мгновение Бог окружает, защищает, поддерживает его, любит. Бог не поменялся, Он хочет быть таким же для каждого из нас, и даже ещё больше.

23 Испытай меня, Боже, и узнай сердце мое; испытай меня и узнай помышления мои; 24 и зри, не на опасном ли я пути, и направь меня на путь вечный». – Этот вопрос должен всегда звучать в нашем сердце: как я хожу перед Богом, не на опасном ли я пути? Почему он так молился? Потому что он не хотел отпасть от Бога, который охраняет его на всех путях, и когда он спит, и когда бодрствует. Он не хочет потерять Бога, связь с Ним.

Давид тоже был человек. Когда он согрешил – он молчал. Самое страшное, когда человек грешит и молчит. Он молчал до определённого времени, пока его кости не начали болеть. Потом начал каяться, когда пророк его обличил. Грех был большой – отправил на войну, на смерть человека, забрал его жену... Всё, что Давид перечислял, что Бог ему сделал – и Сам Бог потом стал перечислять: сколько Я для тебя сделал, чего тебе, Давид, не хватало? И Давид начал каяться. Он не хотел терять присутствия Божьего. Перед ним был пример Саула, который согрешил, и Бог очевидно, явно отошёл от него. Грех разделяет человека с Богом. Давид понимает это и говорит: «Духа Твоего благого не отними от меня» и ещё: «зри, не на опасном ли я пути, и направь меня на путь вечный». Он хотел быть водимым Богом.

Друзья, давайте не терять связь с Богом, чтобы Он охранял нас, поддерживал и направлял на путь вечный!

2-е послание ап. Павла к коринфянам, глава 4 «1. Посему, имея по милости [Божией] такое служение, мы не унываем;». Наше воскресное служение – это как раз такое служение, в котором человек приобретает такие отношения и познания, как Давид. Он уже чувствует Бога, чувствует его присутствие в своей жизни. Мы имеем служение, через которое мы получаем Духа Святого, через которое мы соединяемся с Богом, Дух Святой утешает нас, мы ощущаем и слышим Духа Святого. Через которое мы достигаем таких отношений, о которых говорил царь Давид.

2. но, отвергнув скрытные постыдные [дела], не прибегая к хитрости и не искажая слова Божия, а открывая истину, представляем себя совести всякого человека пред Богом. – Самые большие

проблемы, когда сатана работает над верующими «втихаря»: маленькая ложь, маленький грех, есть грехи явные, а есть и скрытые.

3 Если же и закрыто благовествование наше, то закрыто для погибающих, – к сожалению, люди слушают и не слышат Бога. Проповедуешь, что Он зовёт их, что Бог отдал Сына – человек не понимает, сатана затмил ум: «У меня нет времени, мне Бог не нужен, церковь не нужна, христианство не нужно...». Но Бог не мог всё создать и спрятаться за облаками и при том молчать – живите, как хотите. Он дал Слово Божье, Он дал Сына, Он дал путь богопознания. А человеку нужно познать и идти за Богом.

4 для неверующих, у которых бог века сего ослепил умы, чтобы для них не воссиял свет благовествования о славе Христа, Который есть образ Бога невидимого. – Когда человек не верит, его ум не может увидеть Бога. Ум тоже имеет зрение. В богопознании так: чем человек больше верит написанному, тем он более зрячий. Когда проповедник проповедует о желании Бога соединиться с человеком, и человек в это не верит, он духовно слепой, он смотрит и не видит.

5 Ибо мы не себя проповедуем, но Христа Иисуса, Господа; а мы – рабы ваши для Иисуса, – Церковь, верующие люди, служителя – они ищут Христа. Я всегда говорю: на пастыре не стройте, сегодня я пастырь, завтра – другой. Мы всего лишь поставлены служить вам.

6 потому что Бог, повелевший из тьмы воссиять свету, озарил наши сердца, дабы просветить [нас] познанием славы Божией в лице Иисуса Христа. – Какие глубокие слова! Мы не только спасаемся, мы познаём, какой славный Бог, какие возможности Его славы, что это даёт, если я пришёл к Богу, что я буду иметь тут и в будущем.

7 Но сокровище сие мы носим в глиняных сосудах, чтобы преизбыточная сила была [приписываемая] Богу, а не нам. – сила Божья, Дух Святой – это могущественная сила в нас, верующих. Эта сила внутри нас. Бог, создавший внешнее, создал и внутреннее. Христа стараются изображать красивым, но Писание говорит, что не было в нём ни вида, ни величия, которые бы нас привлекали. Но Он был красив внутри. И царство Божие приходит внутрь нас. Мы приняли Царя. Мы уже имеем царство, оно внутри. Не после смерти царство и будем иметь вечную жизнь – оно уже внутри нас. Бог хочет, чтобы вся наша внутренность принадлежала Богу. Библия говорит: «Чтобы Иисусу Христу крепко утвердиться внутри вас», а когда Он укрепитесь, это даст почву, чтобы ты понимал, что такое высота, ширина и глубина. Когда человек не имеет крепких отношений с Богом, он не может этого понять. Человек должен в сердце своём крепко положиться: «Я буду с Богом до конца жизни».

8 Мы отовсюду притесняемы, но не стеснены – Информацию про Христа было не так легко доносить не только евреям, но и языческим народам. Язычники попадают и сейчас. Они так «заквашены», говорят такую чушь, как будто живут не в 21-м веке, а в средневековье. Апостол Павел говорит о том, что не так легко было проповедовать Христа, но притеснение не подавило Павла. Всё-таки идолов выбрасывали и становились христианами, слава Богу!

...мы в отчаянных обстоятельствах, но не отчаиваемся; – бывает, сидишь и думаешь: все, уже надо руки опускать, надежду потерять, ни во что не верить, ничего не делать – а апостол Павел говорит: мы не отчаиваемся.

9 мы гонимы, но не оставлены; низлагает, но не погубляет.

10 Всегда носим в теле мертвость Господа Иисуса, чтобы и жизнь Иисусова открылась в теле нашем. – Чем больше человек мёртв для этого мира, тем больше Бог открывается человеку. Апостол Павел говорит: невозможно жить в грехе и ощущать любовь, благодать, дары, исцеление, помазание...Нужно быть чем подальше от греха.

11. Ибо мы живые непрестанно предаемся на смерть ради Иисуса, чтобы и жизнь Иисусова открылась в смертной плоти нашей, 12 так что смерть действует в нас, а жизнь в вас. – мёртвая плоть не может пить, курить, блудить, сквернословить – в таком состоянии, когда тело мертво для греха, открывается помазание, действует Дух Божий.

13 Но, имея тот же дух веры, как написано: я веровал и потому говорил, и мы веруем, потому и говорим, 14 зная, что Воскресивший Господа Иисуса воскресит через Иисуса и нас и поставит перед [Собою] с вами. 15 Ибо все для вас, дабы обилие благодати тем большую во многих произвело благодарность во славу Божию. 16 Посему мы не унываем; – опять же, против

уныния; оно так ломает человека, что с унынием тяжело даже поесть, удовольствия никакого нет. Этого человека надо духовно поднимать.

... но если внешний наш человек и тлеет, то внутренний со дня на день обновляется. – Мы должны обновляться, наш духовный человек, а тело наше действительно тлеет, стареет.

17 Ибо кратковременное легкое страдание наше производит в безмерном преизбытке вечную славу, 18 когда мы смотрим не на видимое, но на невидимое: ибо видимое временно, а невидимое вечно. – апостол говорит – это лёгкое страдание, по сравнению с вечностью. Наверное, мы все вместе взятые, не несли столько страдания, как апостол Павел: всё время под страхом смерти, бьют, наказывают, а он говорит – это лёгкое страдание! Сколько этот его внутренний мир помогал, чтобы внешнее не влияло на его духовный мир! Его били, в тюрьму сажали, в море тонул – и это лёгкое страдание! Почему оно лёгкое? Потому что оно временное. И если эти страдания принимаешь за Бога – ты благодатен. Что такое видимое? Не успел заработать, не смог купить, не смог чего-то добиться – сатана всё время будет тебе показывать, что ты неудачник, что тебе чего-то не хватает. А когда тымотришь на невидимое, ты успокаиваешься.

Когда мы живём в этом теле, мы должны сохранять то прекрасное служение, которое нас утешает, даёт соединение и близкие отношения с Богом.

пастор Саркис Исоян
(воскресная проповедь)

НІ, НЕ НАЗАВЖДИ

Ні, не назавжди Ти нас залишиш.
Ти не пішов від нас, не відвернувся.
Отару спадку, що Ти відкупив.
Дітей, Твою кровію здобутих.

Не вічно будеш гніватися Ти
На тіло, що лиш з пороку узятє.
Ти милосердний Бог, та Ти - Святий.
Ніщо гріхове є Тобою неприйнятне.

Тому, як Батько до Своїх дітей,
Ти іноді суворо так говориш,
Щоби навчить законам тих небес,
В яких приготував життя з Тобою.

А вічність не дається просто так.
Сам Бог на хрест пішов, щоб її дати.
Тож щоби бути там, у небесах,
Потрібно так життя переглядати.

Ніщо нечисте в небо увійти
Не зможе, де лише закони Божі.
У Господі не знайдеш темноти.
Де світло - там темряви бути не може.

Темрява нашу землю огорта,
І світлові так тяжко в ній пробитись.
Навкруг все душі нищить сатана,
А Бог усе це хоче зупинити.

Щоб люди зупинилися в гріхах
І почали небесного шукати.
У бідах - очі зводять в небеса
І силяться до Господа кричати.

А у добрі - навіщо Бог кому?
На себе покладали всю надію -
Набуду я, насію, насаджу
І дуже гарно в світі буду жити.

Ну а душа...та де вона там є?
Якщо і є, земного ж теж бажас...
Вона така ж, як все єство мое -
Мабуть, в житті так кожен уявляє.

Та увірвалася у життя війна,
Усе набуте вмить вона забрала.
І сліду не залишила вона
Від того, що колись були надбали.

Та душі грішні став Бог рятуват.
У покайнні стали йти до Нього.
Безсмертні душі стали всі спасать,
Вмить відірвавшись від добробуту земного.

Так стало зрозуміло вмить усім,
Що є Господь і Він один спасас!
Життя й надія лиш у Нім однім!
Спасіння ні у кому більш немає!

А Він прийти до кожного спішисть.
До кожного, хто тільки Його кличе.
Прощас, визволяє із біди,
А інших до Себе бере у вічність,

Де дивна радість вічного життя,
Де прощені гріхи усі й забуді.
Веде туди сердечне каяття
Та визнання за Господа Ісуса.

Ні, не назавжди Ти нас залишиш.
Ти не пішов від нас, не відвернувся.
Це Твоя милість до усіх, не гнів,
Щоб кожен з нас до Бога навернувся.

Л.Шпак

(свідчення пастора з Харкова Олександра Олійника)

Церква, яка знаходилася в 300 метрах від військової частини, не отримала жодного пошкодження. Олександр Олійник – пастор цієї церкви, який вирішив залишатися та допомагати людям у Харкові, розповідає про Божі чудеса та про те, що переживають харків'яни.

24 лютого рівно о 5 годині ранку я почув дуже сильний вибух. Я прокинувся і одразу зрозумів, що почалася війна, мені не треба було включати радіо або телевизор. Я розбудив доньку та дружину і ми почали збирати «тривожну валіжку». Потім я поїхав до церкви і ми разом з братами переобладнали церковний підвал під бомбосховище. Вже в першій половині дня до нас зібралося до 50 людей, не тільки членів нашої церкви, але й жителів будинків, що знаходились поруч. Ми поставили лавки, зробили запас води і першу ніч ночували у сховищі. Це була дуже страшна ніч: безперервний рев моторів бомбардувальників, потім вибухи один за одним – зовсім неподалік від церкви. Але слава Богу – у нас не вибило ні одної шибки у вікнах, біля церкви не вибухнула ні одна бомба, хоча буквально в 300 метрах від нас знаходиться військова частина. Але через те, що церква знаходиться за будинками, до нас не дійшла ні одна вибухова хвиля. З часом, коли до нас почали приходити люди, з'явився такий вислів – «ми під Божим куполом». Наш купол – це Божий захист. І навіть невіруючі казали: нам треба йти «під купол», бо вони бачили, що ми знаходились у безпеці. Спокій віруючих людей, той внутрішній спокій, що дає Господь, – це велике свідчення для невіруючих. Буквально на 4 день війни нас попросили відвезти продуктову допомогу у центральні райони міста, що постраждали найбільше. З підвалу вийшов молодий чоловік, щоб забрати цю допомогу – він весь тремтів. Я взяв його дуже міцно за руку, і він почав заспокоюватися.

У нас постійно йшли евакуаційні потяги, були скасовані всі розклади, потяги всі йшли на Львів. Наповнився потяг – поїхав, тут же підходить наступний – наповнився, поїхав: потяг за потягом. Слава Богу, що міська влада змогла організувати евакуацію.

Ми втратили лік часу. На 3-й або на 4-й день мене попросили відвезти продукти у дитячу лікарню, хоспіс, де знаходились жінки з малими дітьми. Іду по місту – ні одної машини на вулицях,

ЧУДЕСА ПІД ЧАС ВІЙНИ

всі поховалися або виїхали. За перший тиждень з Харкова виїхали 600 тисяч мешканців, були «пробки» по 30 км на вулицях на під'їзді до Південного вокзалу. І милість Божа – що туди нічого не «прилетіло», бо були 6 величезні жертви, десятки тисяч людей. По місту їздили зі швидкістю не менше 100км, щоб скоріше подолати небезпечні ділянки. І ось по дорозі до хоспісу спускаюсь під гору, а потім вилітаю на міст – а там стоїть танк і прямо на мене націлений ствол! Я не знаю – чий він! Слава Богу – наш...Ми відвезли продукти, а через 3 дні цей хоспіс евакуювали.

Перший тиждень був дуже важкий. Ніхто раніше не був у стані війни, ніякої логістики у нас не було. Але в цей час Бог навчив нас абсолютній довірі. Ми молилися і до війни, читали Писання, вірили, що Бог Всемогутній, просили пізнання волі Його. Але ніколи не було так, як під час війни: прокинувся – Господи, нехай буде воля Твоя, що накажеш робити мені сьогодні? Моя сім'я живе на околиці Харкова, у приватному секторі. Там у нас більш – менш спокійно, тому коли припинилося сильне бомбардування, ми почали їздити ночувати додому. До комендантської години ми були в церкві, вирішували питання, дружина стала неформальним медиком – ліків багато, а ніхто на них не розуміється. А моя дружина – багатодітна мама, п'яťох дітей на ноги поставила, знає, як лікувати. А де не знала, що за препарат – допомагав інтернет.

Про довіру Богу: приїжджаю до церкви і просто сиджу. І тут починаються дзвінки: туди треба їхати, потім в друге місце, якісь організаційні питання в церкві...У нас є селище під Харковом, називається Старий Салтів. Воно майже з самого початку війни було під окупацією. І для того, щоб перейти зі сторони Росії у Старий Салтів, треба було перетнути велике водосховище. Міст був розбитий ще на початку війни. А виїхати до підконтрольної Україні території не дозволяли російські блок-пости. Ніякого постачання, люди там сиділи місяць без хліба. Ми хотіли відвезти їм продукти. Я подзвонив знайомому військовому, той не порадив зараз їхати, бо гуманітарну допомогу могли забрати, а нас розстріляти. Через кілька днів я знов захотів їхати – і знову мене відмовили. Бог став перепони. Я став чекати волі Божої. І от через день мені зателефонували і сказали, що зі Старого Салтова прорвалися дві цивільні автівки і ці люди знають, як туди проїхати. Вони приїхали до Харкова, подзвонили мені і кажуть, що через два дні будуть їхати назад. У Бога на все є свій час! Завантажуємо машини гуманітаркою, їдемо – і на останньому українському блок-пості нас не пропускають, вони працюють тільки на виїзд з «сірої зони». Волонтерське посвідчення тільки у мене. Я йду до військових і починаю їх вмовляти, бо ці люди знають, куди їхати, а ми – ні. Нас пропустили, у першому ж селі ми розвантажились, приїхали брати

з церкви, забрали продукти. А у них не було уже місяць ні світла, ні газу, все було розбомблено. На другий день ми привезли їм генератор, бензину 50 літрів, вони вже могли заряджати телефони. Ось так Господь проводив.

Буквально на 5 день я настільки втомився від постійного напруження, від невизначеності, від війни, що перестав чути звуки бомбардування. Зараз люди звикли до обстрілів, як це не дивно, бо в Харкові може «прилетіти» де завгодно, по цивільних об'єктах, житлових будинках...Вгадати і захиститись неможливо. Як вихід – постійно сидіти у сховищі або краще виїхати.

Чому я не виїхав? Мабуть, тому, що дуже люблю своє місто. А ще мене надихнули слова одного пастора, мого друга: «Поки хоч один член церкви у місті – я не поїду». Моїх членів церкви було близько 60. Ми збираємось на зібрання, ми прославляємо Бога, і з кожною неділею людей ставало все більше і більше, а невіруючих все менше і менше. Але коли менше бомблять, невіруючі менше потребують Бога, на жаль.

Біля нас є висотний будинок, там неподалік хлібний кіоск, великі черги за хлібом. Спочатку ми возили туди гуманітарку, а потім я привіз 3 ящика Євангелій і кажу: «Ось ви стоїте в черзі за хлібом земним, а я привіз хліб духовний, хліб небесний, який дає нам правильний напрямок у житті, він живить наші душі.» Я роздав ці Євангелії буквально за 15 хвилин. У 1993 році був такий випадок: до нас у церкву ходила одна сім'я, вже готувалися прийняти водне хрещення але щось їм завадило, вони пішли від нас. І ось в цьому році, майже через 30 років, ця жінка прийшла до нас. Вона вже поховала чоловіка і стала ходити до нас на зібрання. Вона сказала: «Я зрозуміла, що мій дім тут, у євангельській церкві».

Ця війна стала свого роду індикатором того, хто чим жив до війни. Немоżliво миттєво стати святым. У тебе повинен бути певний запас, щоб витримати випробування, як написано «У досконалих почуття навичкою привчені...». Якщо у тебе немає цієї навички спілкування з Богом, присвяченості, вона відразу не появиться. Можливо, зараз багато хто переосмислює своє життя, але це процес. Війна відкрила, хто чим жив. Вона по-різному впливає на людей. Дуже важко подолати страх. Мені в цьому допомогла довіра Богу. Коли їдеш туди, де бомблять, а треба вивозити людей – їдеш і молишся, їдеш – і співаєш, а люди сидять позаду і дивуються: як можна бути спокійним під бомбами. Як написано: «Якщо піду і долиною тіні смертної, не злякаюсь...» Я по-іншому став читати псалми! Я 30 років віруючий і перечитав їх багато разів, але зараз вони сприймаються зовсім інакше. Вони ожили!

Знаєте, як би це жорстко не звучало, війна очищає народ. Всі знають, чого коштує потрапити до лікарні, зробити операцію, тощо. І от одна наша

сестра на початку війни поламала ногу, складний перелам, покляли у лікарню. Я телефоную дізнатись, чи не потрібні їй гроші – а вона відповідає: «Ти не повіриш – все безкоштовно!» Невже для того, щоб люди стали людьми, повинна була початись війна? Багато хто з віруючих занадто був зайнятий матеріальним, заробляв, і вже зібрання відійшло на другий план. А війна сприяла переорієнтованню цінностей. Ті, що раніше заробляли, зараз витрачають кошти для допомоги іншим. Війна об'єднала людей. Хочу дуже подякувати мешканцям Західної України, які багато роблять для Східної України, де зараз точаться бої. Ту допомогу, яку ви привозите, ми роздаємо людям, які її потребують, ми годуємо наших захисників, ми веземо у підвали, де люди не можуть прогледувати себе. Ми стоїмо разом з вами у цьому проломі і ми дуже вдячні вам. Нехай вас Бог рясно благословить!

Хочу розказати свідчення мого друга, пастора церкви «Жива надія», Сергія Дацько. Якщо Бог хоче, щоб ви жили, ви будете жити. Вони після трудового дня прийшли додому і пили чай на кухні, розмовляли. Раптом чують сильний гуркіт, і з спальні пішов дим! Вони забігають у спальню, а там ліжко щент розбите і лежить двометровий касетний снаряд. Коли на ранок прийшли піротехніки і побачили цей снаряд, то сказали, що якби він розірвався, то навіть будинків рядом вже не було б.

Так, на війні віруючі теж гинуть. Але ми не знаємо волі Божої стосовно нас, не знаємо, хто як служив Богу, і якщо Бог зумовив когось забрати, то ми як віруючі розуміємо, що вони там не пожалюють про це. До кінця Божий промисел нам не зрозуміти. Ми повинні бути завжди до цього готові.

Я для себе засвоїв урок, що дуже непросто на початку дня без лукавства сказати «Нехай буде воля Твоя». До війни це було формальністю, ми самі планували свій день, рік, а зараз я не знаю, чим буду сьогодні займатися. І тому я для себе так розумію слова, сказані Ісусом Петру, що «коли постарієш, то поведуть тебе туди, куди не хочеш»: Христос визначив для Петра не просто певний вік, а ступінь духовної зрілості. Коли ти був молодий (тобто духовно незрілий), то сам визначав, куди тобі йти, ходив, куди сам хотів. А коли ти став духовно зрілим, то погодишся з тим, що ось туди я не хочу йти, але на це є воля Божа, тому підеш туди, куди не хочеш, виконуючи волю Богу. Під час війни я набагато глибше зрозумів, як це відбувається на практиці.

Я вважаю, що після війни церква все одно буде нести духовні цінності, і наша духовна війна буде складнішою, тому що згідно біблійних пророцтв весь світ готується до приходу антихриста, і на церкву чекають дуже складні часи. І я до цього готуюсь. Можливо, ця війна дає нам можливість переосмислити свої духовні цінності і бути готовими до більш серйозних духовних битв.

Нехай вас всіх Бог береже і на вас буде Його ласка і милість!

По матеріалах сайта
<https://sobor.com.ua>
08.06.2022

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦЬОЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина , Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2220707 Наклад: 1000 примірників.
--	---	--	--	--

